

BOUŘE

*Poli Tajemná (ed.), Irena Lišková, David Paločko, Dominika Sládková
Paštěková, Max Sládek, Jana Duchková, Chors, Emma Longauer,
Lenka Oborná, Ľubica Bombalova, Matyáš Tachecí, Michaela
Němcová, Petra Laníková, Tereza Šiprová, Viktorie Kučerová,
Veronika Janečková, Tomáš Vorobok, Tomáš Hoďák, Tereza
Kučírková, Iva Šulová, Tomáš Pollack, Liliana Polická*

BOUŘE

Poli Tajemná (ed.), Irena Lišková, David Paločko, Dominika Sládková Paštěková, Max Sládek, Jana Duchková, Chors, Emma Longauer, Lenka Oborná, Ľubica Bombalova, Matyáš Tachecí, Michaela Němcová, Petra Laníková, Tereza Šiprová, Viktorie Kučerová, Veronika Janečková, Tomáš Vorobok, Tomáš Hoďák, Tereza Kučírková, Iva Šulová, Tomáš Pollack, Liliana Polická

PŘEDMLUVA

Bouře – slovo, které má plno významů. Každý si najde to své – přírodní jev, zbořené hormony, splašené myšlenky, mix emocí...

Strach i obliba... Je to krásné téma...

Tahle sbírka povídek různých autorů vznikla čistě na podporu záchranné stanice československých vlčáků v Adamově. Veškerý výtěžek z této sbírky bude putovat přímo na jejich transparentní účet. Především proto, že dělají úžasnou práci!

Každý ze zúčastněných autorů má už nějaká svá dílka zveřejněna či rozpracována. Kromě toho, že se svou povídkou dostanou do vašeho podvědomí, tak se zúčastnili tvorby této sbírky pro dobrou věc.

Děkujeme, že jste sbírku povídek Bouře zakoupili a podpořili tak tuhle záchrannou stanici.

Poli Tajemná, autorka projektu

A kdo je Poli Tajemná?

Příběhů má napsaných spousty, ale prvním skutečně vydaným je „Šerý Svět“. Do svých příběhů vkládá hodně ze sebe, takže například v Šerém Světě má Arrieth s Poli opravdu mnoho společného.

Co o sobě ráda prozradí?

„Jsem Poli Tajemná, takže tajemnou i zůstanu. Sice například Arrieth nese ze mě opravdu hodně, ale současně toho neprozradí

moc. A moje práce? Zůstane v elektronické podobě... Proč bych ji měla nechat tisknout?“ (Tisk už proběhl. Knihy lze objednat v tištěné podobě na stránkách eknihyjedou.cz)
Nedrží se zpět ani poté, co jí zjistili její osobní démonku, naopak ji přidala do své práce...

ilustrace: Polí Tajemná

OBSAH

PŘEDMLUVA	3
A KDO JE POLI TAJEMNÁ?	3
IRENA LIŠKOVÁ	9
DIVOKÁ ŘEKA	10
DAVID PALOČKO	30
DŮM V BOUŘI	32
I	32
II	33
III	36
IV	37
V	39
VI	40
VII	42
VIII	43
IX	43
X	46
XI	47
XII	48
XIII	50
DOMINIKA SLÁDKOVÁ PAŠTÉKOVÁ	53
BÚRKA Z NIČOTY	54

MAX SLÁDEK	57
VEČERNÍ PROCHÁZKA ZA SVITU MODRÉHO MĚSÍCE	58
JANA DUCHKOVÁ	61
NIC NENÍ NEMOŽNÉ	63
CHORS	70
KORUNNÍ PRINC	71
EMMA LONGAUER	82
SETKÁNÍ S OSUDEM	83
LENKA OBORNÁ	101
DOMOV ZA DOMOV	102
ĽUBICA BOMBALOVA	106
SNEŽNÁ BÚRKA	107
MATYÁŠ TACHECÍ	118
KAPKY MINULOSTI	119
MICHAELA NĚMCOVÁ	124
DUCHOVÉ SEVERNÍHO LESA	125
PETRA LANÍKOVÁ	164
NENÍ LEPŠÍ NEBÝT?	166

TEREZA ŠIPROVÁ	171
ANNA A JÁ	172
VIKTORIE KUČEROVÁ	196
KERAUNOS	197
VERONIKA JANEČKOVÁ	217
PÍSEČNÉ DOBRODRUŽSTVÍ	218
TOMÁŠ VOROBOK	238
LINSELMSKÁ SLAVNOST	239
TOMÁŠ HOĐÁK	251
CESTA K NOVÉMU ŽIVOTU	252
ČÁST I.	252
ČÁST II.	254
ČÁST III.	258
ČÁST IV.	260
TEREZA KUČÍRKOVÁ	264
VYSNĚNÁ PRÁCE	265
IVA ŠULOVÁ	278
BOUŘE	279
TOMÁŠ POLLACK	285
BOUŘE	286
I.	286

II.	288
III.	290

LILIANA POLICKÁ	295
CARMEN	297

IRENA LIŠKOVÁ

Pod pseudonymem Irena Lišková vystupuje začínající autorka píšící s oblibou povídky s prvky fantasy a science fiction. Irena se narodila v roce 1989 v Opavě, ale nyní žije se svým malým synem a manželem v Moravském krasu. Kromě psaní ráda maluje, jezdí na koni a souzní s přírodou. Pravidelně zkouší štěstí v literárních soutěžích, díky čemuž vyšla její prvotina „Sen o žluté ponorce“ – povídka o touze po dobrodružství a hledání pravdy v každém z nás.

Vzkaz čtenářům:

Říká se, že pes je nejlepším přítelem člověka. Bohužel, ne každý člověk chce být přítelem psa. Pojd'te si přečíst povídky plné napětí, lásky, odvahy i tajemna a ukažte pejskům, že zrovna vy mezi jejich přátele patříte. Příjemné počtení!

DIVOKÁ ŘEKA

Neměla už sílu běžet. Po zádech jí stékal studený pot. Chodidla měla rozedřená do krve. Přitiskla si vlhké dlaně na vyboulené břicho. *Musíš porodit to dítě!* Byl to její hlas, který tolik naléhal a pobízel ji ke spěchu? Nebyla si jistá. Věděla jen, že ho musí poslechnout. Dítě chtělo na svět.

V dálce zahřmělo. Ohlédla se. *Skutečně jsem přišla odtamtud? Zdá se to tak daleko...* Hřeben vysokých hor osvětlil klikatý blesk. Přišel další stah. Předklonila se a snažila se bolest prodýchat. Porod se nezadržitelně blížil. Cítila stružky plodové vody stékající po stehnech. Před sebou viděla siluety několika stanů. Neznala kmen, který zde sídlil, ale na tom nezáleželo. Hlavně když jí pomůžou. Hlavně když se postarají o dítě.

Žena pevně svírala novorozeně v náruči. Pohupovala se v bocích a tiše broukala: snažila se řvoucí uzlíček uklidnit. Moc to však nezabíralo.

„Je to zdravá, silná holčička,“ sdělila žena Náčelníkovi. Uvolnila si z účesu pramínek dlouhých šedých vlasů, na jehož konci měla přivázaný přívěsek z několika lesklých korálků. Zamávala s ním před dětskou tvářičkou. Korálky vydávaly příjemný cinkavý zvuk a blýskaly se v záři ohně. Pláč přešel v pouhé kňourání. Všichni si oddechli.

„A jeho matka?“ zeptala se Náčelníkova manželka.

Stařena jen smutně zavrtěla hlavou.

„Řekla něco?“

„Moc toho říct nestihla. Ubohé děvče.“

Zavládlo ticho, přerušované jen praskáním ohně a ženinou ukolébavkou.

„Co bude s dítětem?“ odvážila se zeptat stařena, když se Náčelník dlouho neměl k hovoru. Měla ve vesnici jisté výsadní postavení, přesto si mohla vysloužit nelibost hlavy kmene, když na něj promluvila netázána.

„Nevíme, kdo byla. Musíme se nejdříve rozmyslet, jak ji pohřbíme,“ pronesl chmurně Náčelník.

„A to dítě?“ nenechala se odbýt Šedá Vrba. Holčička znova začínala nabírat do pláče. Musela být hladová. Náčelník se zamračil.

„Nevíme, co bylo to děvče zač,“ zopakoval, tentokrát důrazněji. „Doba je zlá, je sucho, kmeny jsou neklidné... Nechceme nikomu zavdat příčinu ke sporu. A živit další hladový krk, když sotva nakrmíme své vlastní děti...“

V dále hřmělo. Lidé se po sobě napjatě podívali. Tak dlouho už zde nepršelo!

Zdálo se však, že bouřka je příliš daleko a vzdaluje se. Naděje pomasínala.

„To je znamení,“ prohlásila stařena.

„Znamení?“ otázal se přísně Náčelník. Věřil jejím úsudkům, ale nechtěl přivolat na svůj lid něčí zlobu. Skutečnost, že to děvče zemřelo právě tady, by si leckdo mohl vyložit po svém. Znamení to možná bylo, ale kdo ví, jestli dobré?

„Dlouho již čekáme na déšť, který by zavlažil krajinu. Neslyšeli jste to hřmění? Pán dešťů, hromů a blesků je tady, docela blízko. Nepřipadá vám zvláštní, že se přiblížila bouřka právě dnes, kdy se to dítě narodilo? Její příchod je spjat s bouřkou. Když se jí zbavíme, možná od sebe odvrátíme naději na konec suchého období. Pán dešťů nám říká, že se o ni máme postarat.“

„Co když chce Pán dešťů spíš další oběť?“ opáčil Náčelník. Kruté řešení, ale vyřešilo by několik problémů najednou.

„Kvůli Pánu dešťů už jsme usmrtili spoustu zvířat z našich stád. I několik nepřátel. Co když ale Bůh nechce smrt, ale život? Déšť je přece nositelem životadárné vláhy, symbolemžití!“

Znovu zazněl hrom, byť už velmi vzdálený.

„Hromovládce, Pán dešťů potvrdil moje slova! Zachovej život a odmění se ti životem!“ vykřikla žena dříve, než stačil kdokoliv něco říct.

Náčelník se na ni zamyšleně díval. Pak spočinul zrakem na dítěti. Z příkrývky se vymotala drobná ručka a natáhla se směrem k němu.

„Budiž,“ řekl nakonec.

Běžím s větrem o závod. Vedle mne cválá Paprsek, nejlepší hřebec z našeho stáda. Největší, nejrychlejší, nejsilnější, nejkrásnější – výborně se k sobě hodíme. Vesnici jsme nechali daleko za sebou, se všemi těmi ohradami, ploty, stany, zvířaty i lidmi.

Před námi je nekonečná pláň porostlá trsy žluté trávy. Daleko na obzoru se modrají hřebeny Orlich hor. Na jejich vrcholcích se ještě teď, začátkem léta, běhají zbytky sněhové pokrývky. Orlí hory... Nikdy jsem tam nebyla, ale z nějakého důvodu mě ty špičaté vrcholy přitahují. Zaměřím svůj zrak na Spár, nejvyšší horu pohoří. Její vrchol je zahalen v oblacích. Jestlipak někdy někdo vyšplhal až tam nahoru? Nejspíše ne. Na taková místa mohou jen bohové. Ale já bych se o to alespoň pokusila...

Paprsěk pohodí hlavou a krátce zařehtá. Na jeho zavolání zvolňuji krok. Hřelec mne rychlým klusem obíhá, jako by se chtěl ujistit, že dál už nepoběžíme. Nerad se vzdaluje od stáda příliš daleko, protože nechce nechat své klisny dlouho bez ochrany. Je velmi majetnický, i vůči mně. Popleskám ho po širokém krku, chytím se dlouhé černé hřívy a vyskočím mu na hřbet. Ani ho nemusím pobízet – sám se otočí a odnáší mě zpět do vesnice. Toužebně se ohlížím k Orním horám. Prý tam žijí medvědi s tesáky jako prsty urostlého muže. Orli tak velicí, že by odnesli i koně. Prý tam žijí i samotní bohové. Mnohokrát jsem viděla, jak vrchol Spáru bičují namodralé blesky, odrážejí se od štítů a tancují po hřebenech hor. Z temných mraků padají provazy deště a mění horské potůčky v dravé, smrtící toky.

Škoda, že některý z těch mraků nezabloudí k nám. V prérii již dlouho nepršelo. Tráva pod Paprskovými kopyty je suchá, místy dokonce spálená. Stáda bizonů i koní se stěhují jinam, mnozí naši sousedé sbalili stany, děti i zvířata a odešli z těchto vyprahlých končin. Já tuto krajinu v podstatě ani jinou neznám. Sucho začalo dávno předtím, než jsem se narodila, a každý rok sužuje náš kmen. Těch

několik zimních dešťů přestává stačit. Proč zde zůstáváme? To ví snad jen bohové.

„Kde jsi byla?!“ vyštěkne na mě Moudrý Pták. Víc, než o mě se samozřejmě strachoval o Paprška. Nikdy jsem nepochopila, jak přišel k první části svého jména. Ta druhá k němu docela sedí.

„Projet se,“ sdělím mu nevzrušeně a seskočím z koně.

„A ptala ses?!“ vrčí dál náš hlavní koňák.

„Ptala. Paprsek nebyl proti,“ odpovím drze. Na Ptákovi je vidět, že by mě nejradši přinejmenším vytahal za vlasy. Ví však, že by se se zlou potázel, proto jen procedí skrze zaťaté zuby:

„Tak ho okamžitě koukej vrátit do ohrady.“ Otočí se na patě a odchází, ruce zaťaté v pěst, vzteky má rudá i záda.

Vyplážnu za ním jazyk. Moudrý Pták mě nemá moc v lásce, ostatně skoro jako každý tady. Nikdy jsem sem nezapadla.

Mezi kameny slabě kлокotá potůček. Jeho tenký hlásek je sotva slyšet: to je vše, co zbylo ze Zpívající řeky. Její burácení vysoko ve skalách prý bývalo slyšet až ve vesnici. Všem se po té krásné hudbě stýská.

Koně postávají na břehu a zasmušile hrabou kopyty v pestrobarevném písku. Vzpomínám, jak jsem jednou odvedla stádo k řece. Tajně, v noci. Jeli jsme daleko, až k bobřím hrázím. Tehdy tam ještě byla voda hluboká natolik, že smáčela koním břicha. Dodnes slyším radostné ržání a šplouchání vody... Moudrý Pták byl tehdy

ještě méně moudrý než dnes. Myslel si, že když je o pár let starší... Jenže já jsem už tehdy, ve svých dvanácti letech, měřila tolik co on. Zkrátka a dobře, trochu jsme se poprali. Zvedám ruku k obličejí a ohmatávám jizvu na spánku. Ten prašivý kojot mě praštil klackem, protože hrozilo, že ho přeperu. Zbabělec. Můžu snad za to, že jsou skoro všichni lidé tohoto kmene takoví prcci? Moudrý Pták mne tehdy naprášil Náčelníkovi. Opravdu moudré.

„Na co myslíš, děvenko?“ vytrhne mne ze vzpomínek příjemný hlas Šedé Vrby. Ta dobrá žena už se snad stará narodila. Nikdo ve vesnici si ji prý nepamatuje jinak než s hřívou dlouhých stříbrných vlasů.

„Na Orlí hory,“ odpovím první, co mě napadne. Skutečně mne nenapadlo nic lepšího? Vrba se na mě podívá takovým zvláštním pohledem... Poznala, že jí lžu? Samozřejmě. Vždycky a na každém to pozná. Nerada jí lžu, protože je asi jediná, kdo se tady ke mně nechová jako k hladovému chřestýšovi. Stejně nerada však s někým sdílím své vzpomínky. Někdy jsou totiž tak podivné...

Stařena na mě kouká jako ostražitá sova. Snaží se číst mé myšlenky? Nebo odhaduje, kolik mi toho může říct? Není mi to zrovna příjemné.

„Zdál se mi sen,“ zašeptá nakonec. Hned zpozorním. Nikdo z vesnice nebere Vrbiny sny na lehkou váhu, dokonce ani Šaman s Náčelníkem. Často bývají věštecké a co víc, splní se. Vždycky jsem si říkala, že šamanem by měla být ona. Jenže je žena.

„Co se ti zdálo?“ uchopím její hubené vrásčité ruce. Jako by medvědice sevřela v tlapách dva malé ptáčky. Její dlaně jsou teplé, jako vždy.

„Přivedla jsi vodu,“ usměje se žena dojatě. V jejích očích se dokonce zalesknou slzy.

„Já?“ podívím se upřímně.

„Ano, ty. Tvá odvaha. Viděla jsem tě, jak stoupáš k nebi –“

„Ale já neumím létat,“ přeruším ji laskavě. Tentokrát asi předpověď Vrbě nevyjde. Ale možná to byl prostě jen sen.

„Neletěla jsi,“ řekne trochu otráveně stařena, asi jako kdyby vysvětlovala malému dítěti s ožehnutou rukou, že oheň opravdu pálí. „Nesl tě.“

„Kdo?“ nechápu.

„Děšť,“ odpoví vážně.

„Obávám se, že mě by děšť opravdu neunesl,“ připomenu skutečnost, která je patrná na první pohled.

„Tvůj manžel,“ dodá ještě Vrba a zvedá se k odchodu.

„Můj co?!“ V tu ránu jsem na nohou. Opravdu řekla manžel? I myši ve vesnici ví, že se mnou by žádný muž do manželství dobrovolně nevstoupil. Pokořit, ovládnout, zkrotit, to leda. Ale oženit? Nikdy! Kdo by chtěl sdílet život s Divokou Řekou? To jméno mi nedali pro nic za nic.

„Manžel,“ řekne znova neoblomně Vrba. Mám pocit, že toho má ještě spoustu na srdci. „Jsi dospělá,“ řekne najednou, bez předchozí souvislosti. Ano jsem, přesně ode dneška.

„Jak to souvisí?“ nechápu.

„Orlí hory,“ vyhrkne stařena. Otočí se ke mně zády a spěchá do vesnice. Na svůj věk má překvapivě rychlý krok. Orlí hory, zní mi ještě dlouho v hlavě její hlas. Nebo patří někomu jinému?

Rozhodla jsem se. Vydám se tam, do Orlich hor. Ten Vrbin sen... Možná jsem potřebovala poslední kapku do tůně mého přesvědčení. Nevím, co mě tam může čekat, ale nebojím se. Já nemám strach z ničeho. Jenomže...

„Nikam nepojedeš!“ Rázný hlas Náčelníka mi poněkud kazí plány. Když mě v noci přistihli u ohrady, jak opět kradu, vlastně půjčuji si, Paprska, doufala jsem, že z toho nějak vyklouznu. Uznávám, přeprat tři muže by byl docela problém, ale zkusit se to mohlo. Tváří v tvář Náčelníkovi je to totiž podstatně horší. Už jen proto, že nás obklopuje deset bojovníků, z nichž většina je vysoká nejméně jako já. Z jistých zkušeností vím, že jsou i dost silní.

„Proč ne?“ ptám se vzdorovitě.

„Orlí hory jsou posvátné místo. Tam není žádnému smrtelníkovi dovoleno jít.“

Cítím na sobě pohled Šedé Vrby. Kouká na mě zase tak zvláště. Copak jsem smrtelník? napadne mne v tu chvíli, kdo ví proč. Nahlas však říkám:

„Chcete mě tady snad držet proti mé vůli?“ Dobře vím, že by si dobrá polovina vesnice oddychla, kdybych zmizela.

„Pokud je tvou vůlí jet do Orlich hor, pak ano,“ řekne Náčelník tónem, který nepřipouští dalších rozprav. Nepochybuji, že by svou pohružku nesplnil. Dobře, vzdávám to. Pro tuto chvíli. Budu muset vymyslet jiný plán.

„Kdo mě prozradil?“ ptám se ještě. Náčelník nevypadá, že by chtěl se mnou ještě ztrácet čas, já však koutkem oka zachytím nervózní pohyb po jeho levici. No jistě, Moudrý Pták. Ten všivý slídič! Musel brousit někde kolem, když jsem mluvila s Vrbou na břehu Zpívající řeky. Kdo jiný by napískal Náčelníkovi o Orlich horách? Vrba určitě ne. Někde si na něj počkám, říkám si v duchu. Moudrý Pták kolem mě poslední dobou krouží jako sup. Vím to, i když se snaží být opatrný. A také vím, že není sám. Kradmé pohledy svobodných, bohužel i zadaných, mužů vnímám už delší dobu. Žádný z nich se však dosud neodvážil učinit mi nabídku. Není divu: mají strach. Divoká Řeka nikoho nešetří.

Šedá Vrba jde k Náčelníkovi. Nakloní se k němu a něco mu šeptá do ucha. Muž se zamračí a pak rozhodně zavrtí hlavou. Řekne asi Vrbě něco dost ostrého a odhání ji pryč. Podaří se mi zachytit její pohled. Tváří se smutně.

Čekám až Náčelník rozhodne, co se mnou bude. Krádež koně je vážný přečin. A já jich mám za sebou už mnoho. Počet mých prohřešků se zřejmě významně přiblížil hranici Náčelníkovy trpělivosti.

Mám domácí vězení. Týpí smím opustit jedině pod přísným dohledem nejméně pěti bojovníků. Povzbudivé, opravdu. Jedním ze strážců je i Moudrý Pták. Přemýšlím, jestli se nepřihlásil dobrovolně, aby mě mohl beztestně okukovat.

Slyším řehtání koní. Doléhá ke mně volání Paprska. Chybím mu, jako on mně. Kromě Šedé Vrby je ten veliký hřebec se strakatým zadkem mým jediným přítelem tady. Náčelník mi zakázal se k němu

byť jen přiblížit. Popravdě to chápu, vždyť jsem mu málem ukradla jeho chovného hřebce. Proč mám ale pocit, že se mi Paprsek snaží něco říct?

Zdál se mi sen.

Letěla jsem nad korunami košatých stromů a vysokými špicemi štíhlých jedlí. Po chvíli se lesy ztratily a nahradila je nízká křoviska. Stoupala jsem stále vzhůru. Pode mnou byly holé štíty hor, nade mnou jen nekonečná obloha. Měla jsem pocit, že se můžu dotknout mraků. Byla jsem uprostřed Orlich hor. Okamžitě jsem to místo poznala. Jako bych se vrátila domů.

Seděla jsem na zádech ohromného orla s černými křídly.

„Čekám na tebe,“ řekl orel.

Najednou jsem já byla orlem. Chtěla jsem mu říct, že už jsem přece tam. Tam, kam patřím.

Pak jsem se probudila. Aspoň myslím.

Vybíhám ze stanu.

„Pusťte mě, musím domů!“ křičím jako smyslů zbavená.

Ve vzduchu je cítit napětí, podobné blížící se bouři. Nebe je však jako vymetené.

Nad vesnicí krouží orel. Vidím jeho tmavý obrys vysoko na nebi. Napadá mě, že jestli brzy nezaprší, budou nad námi kroužit mrchožrouti.

Můj pokus o útěk narazil na bdělou stráž a následný Náčelníkův hněv. Aspoň dovolili několika ženám, aby mi ošetřily rány. Teď nesmím ani opustit svůj příbytek. Šedá Vrba se přimluvila, aby mě alespoň nespoutali. Pohádala se s Náčelníkem, nevím proč. Nikdy

jsem ji neviděla tak rozčilenou. Zaslechla jsem z jejich rozhovoru jen pár slov, která mi však nedávají valný smysl: ‚bouře‘, ‚život‘ a něco, co znělo jako ‚bohyně‘. Netuším, jak to se mnou může souviset.

Strážci mi nosí jídlo i vodu do stanu. Ven vynášejí... ehm... dobře jim tak! Stejně vidím v jejich očích výraz zadostiučinění. Konečně mě mají tam, kde mě chtěli mít. Divoká Řeka je pokořená. Zavřená, zkrocená. Přemýšlím, že bych některému z nich přinejmenším vyrazila pár zubů.

Neklidně se převaluji v příkrývkách. Dusím se tady, zavřená jako zvíře v kleci. Noční zvuky, které mi nikdy nevadily, mě nyní přivádí k šílenství. Slyším houkání sovy. Ten jednotvárný pravidelný zvuk mi rozdírá uši. Za chvíli mám pocit, že mi snad sova sedí a houká přímo uprostřed hlavy. Představuji si, jak jí zakroutím krkem a upeču si ji na ohni... Ne, to je nesmysl. Sova je posvátný pták. Kdybych ji snědla, všichni by mysleli, že jsem prokletá. I když, to si myslí už odedávna... Upadám do neklidného spánku.

Běžím prérií. Jsem sama, beze zbraní, bosá, jen v jednoduchých šatech bez ozdob. Můj krok je lehký, sotva se dotýkám země. Jako bych se mohla každou chvíli vznést...

Stébla trávy hladí mé kotníky. Vesnice zmizela, nikde ji nevidím. Kolem mne je nekonečná pláň porostlá mladou trávou a bílými sasankami. Daleko vepředu se rozkládají vrcholky Orlich hor. Slunce barví jejich štíty roztodivnými odstíny červené a oranžové. Je to úchvatná podívaná!

Náhle obzor potemní. Sluneční paprsky mizí za temnými mraky. Krajinu kolem mne halí podivné šero. Sasanky se chvějí a zavírají své

květy. Blíží se bouře. Zvedá se vítr a pohrává si s mými vlasy. Těžké černé mraky hrozí každou chvíli spustit přívaly vody. Objevují se první blesky. Křížují oblaka a rozehrávají působivou hru světla a stínů.

Zvolňuji krok. Už nemusím spěchat. Bouře přišla za mnou. Vztahuji ruce k hrozivě vyhlížející obloze, ale necítím strach, naopak. Mé srdce je plné lásky a radostného očekávání. Jako by se konečně mělo stát něco, v co celý život doufám...

K zemi slétne blesk. Na okamžik mne oslepuje nádherné namodralé světlo. Kruh trávy několik kroků přede mnou zčerná. Vzápětí zahlédnu další blesk. Otáčím se dokola, tráva kolem mne hyne pod údery blesků. Zvláštní, vůbec necítím spáleninu. Můj nos zaplavuje zvláštní vůně, neumím ji popsat. Vzduch se tetelí. Po těle mi běží husí kůže. Není to nepříjemný pocit...

Prérie kolem mne se mění ve spáleniště. Blesky ničí bujný zelený porost a zanechávají za sebou doutnající, mrtvou zem. Nad hlavou mi duní hromy...

Pak se najednou spustí déšť. Kapky vody něžně skrápí moji kůži a svlažují spálenou zem. Během chvilky raší z popela stébélka nové trávy. Rozumím tomu. Bouře mi ukazuje, že umí přinést smrt i život...

Znovu vzhlížím k nebi. Zdá se mi, že temná oblaka nabývají tvaru... ano, nepletu se. To, co jsem považovala za pruhy černých mračen, jsou ve skutečnosti křídla! Z oblohy se ke mně snáší orel. Ne, není to orel, tento pták je alespoň desetkrát větší, veliký, obrovský! Jeho perí je temně modré jako půlnoční obloha. Každý úder mohutných křídel doprovází hromobití. Země pod mýma nohama se

chvěje. Zářivě modré oči, jako dvě jasné hvězdy. Blesky tancující po jeho perutích. Nikdy jsem neviděla nádhernějšího tvora. Ne, tomu ptáku není rovno. Víím, kdo to je. Znáím všechna jeho jména, i když jich má mnoho: Hromový Pták, Bouřňák, Pán dešťů, Bůh hromů a blesků... Přistává hladce jako pírkó a já, tažena neviditelným lanem, musím k němu. Dívám se na něj a on na mne. V jeho pohledu je vše: život, smrt, láska, touha...

„Volal jsi mne a já přišla,“ šeptám.

Jedno mocné máchnutí křídel. Ocítám se na jeho hřbetě. Vnímám sílu a moc bájně bytosti, která se se mnou vznáší vysoko na nebi. Krajina pode nabývá roztodivných barev. Je krásná, ale vzdálená. Já patřím sem, na oblohu. Chci se dotknout mraků, vrcholků hor. Chci se dotýkat hvězd.

Pták se nakloní a letí střemhlav dolů. Nese mě zpět na zem, jako by mne chtěl vrátit tam, odkud jsem přišla.

Ale já nechci! Ne! Ne, prosím! Chci být s tebou!

Snažím se pevně chytit modrého peří, ale nahmatám jen vzduch. Pode mnou je prázdno. Budiž. Alespoň jsem to zkusila...

Náhle se mi zatočí hlava. Cítím, že padám. Pták však roztáhne svá ohromná křídla. Jeho dlouhé černé letky mne obklopují a já se náhle ocítám ve tmě. Vnímám podivné chvění. Ve vzduchu je napětí jako před bouřkou. Jsem v bezpečí, skrytá před světem lidí, kam jsem nikdy nezapadla. V náručí Ptáka cítím klid, smíření a nekonečnou lásku. Natáhnu ruku, abych se ho dotkla, abych mu poděkovala.

Konečky prstů nahmatám kůži. Připomíná mi lidskou, je však hladká jako peří. Silné paže mne sevrou mocí, jakou žádný smrtelník

nedokáže vyvinout. Neznámý se ke mně přitiskne a já na okamžik zahlédnu jeho tvář. Je lidská a přece není. Zářivě modré oči, pronikavé jako oči orla.

Poddávám se jeho kouzlu. Poslední, co si pamatuji, jsou drobné namodralé záblesky na mé holé kůži.

Probudím se zpocená jako myš. Ve stanu je téměř úplná tma. Jediné světlo poskytují skomírající uhlíky v ohništi. Kůži mám horkou, srdce buší až ve spáncích.

Potřebuju se napít vody. Vymotám se z příkrývek a uvědomím si, že jsem nahá. Copak jsem se před spaním svlékla? Nemůžu si vzpomenout. Trochu mne bolí hlava. Co se mi to jen zdálo? Má mysl se snaží zachytit střípky snu, ale je to jako držet vodu v holých dlaních...

Celé tělo mě bolí... Mezi stehny cítím podivnou vlhkost... Ale proč bych se svlékala? Zvednu jednu z příkrývek a omotám ji kolem svého rozpáleného těla.

Zvenčí ke mně dolehne hovor a smích mých věrných hlídačů. Pomalu mi to dochází...

Nedbám na nebezpečí, které mi hrozí od, teď již silně ozbrojené, stráže. Zase jednou dělám čest svému jménu. Vpadnu mezi ně jako velká voda. Jednou rukou si přidržuji příkrývku, druhou chytím nejbližšího muže pod krkem.

„Kdo z vás to byl?! Který z vás mi to udělal?!“ Všechny je roztrhám holýma rukama!

Muži jsou zaskočení. Chvíli jim trvá, než se chopí zbraní. Mezitím už ten, kterému tisknu hrdlo, jmenuje se Běžící Vítr, začíná modrat... Zabiju ho!

Vzápětí na mě míří ostré hroty pěti kopí a přidávají se další. Chvíli váhám. Pud sebezáchovy nakonec vítězí. Nechci skončit probodnutá jako bažant na rožni. Uvolňuji sevření. Chlapec se drží za krk, lapá po dechu a zírá na mě s posvátnou hrůzou. Ne, tenhle to nebyl.

Brzy je na nohou celá vesnice. Přichází Náčelník. Už zdálky vnímám auru hněvu, která jej doprovází.

„To už přestává všechno!“ zaburácí, že i někteří bojovníci sklopí uši. Já však ne!

„Některý z těch hlídačů mě v noci znásilnil!“ vykřiknu dřív než se stačí Náčelník nadechnout k dalšímu projevu nelibosti.

Všichni okamžitě zmlknou. Desítky očí nervózně těkají kolem sebe. Někteří si začínají šeptat. Brzy to kolem mne bzučí jako ve včelím hnízdě. Napětí by se dalo krájet. Blíží se bouřka, uvědomím si překvapeně. Z nebe ke mně dolehne křik orla. Zvedám zrak k obloze. Zvláštní pták, buď je hodně nízko nebo je hodně velký.

Náčelník funí jako bizon. Zřejmě si dává v hlavě dohromady nějakou velkou promluvu.

„Divoká Řeko,“ praví po chvíli. „Tohle je velmi vážné obvinění. Násilí na ženách ve svém kmeni rozhodně netrpím. Ve tvém případě je to však... poněkud na pováženou. Sama víš, a mnohokrát jsi nám o tom bohužel musela podat důkazy, že oplýváš nebývalou silou a zdatností, myslím na ženu.“ Přejede mě pohledem od hlavy až k patě,

snad se chce utvrdit ve svém úsudku. „Nečekáš teď snad, že ti uvěříme, že zrovna tebe by mohl někdo znásilnit.“

„Radši bych vlezl na starou kobylu!“ vykřikne nějaký skunk z davu a několik hlasů mu přizvukuje. Jestli z tohohle vyvážnu, podám si vás, vy ponravy!

„Museli mě omámit! Vždyť mi nosí jídlo i pití! Mohli mi do misky něco nasypat!“

Znovu se ozývá bzučení znepokojeného davu. Náčelník si mě zpytavě měří zpod huňatého obočí. Není hloupý a už vůbec ne hluchý: jistě i k jeho uším nejednou dolehlo chvástání bojovníků, z nichž mnozí toužili zbavit mě panenství přesto, nebo právě proto, že mě nenávidí. Někteří po tom prahnou víc než po nepřátelském skalpu. A taky je tady Moudrý Pták...

Vyžívám Náčelníkova zamyšlení a snažím se překřičet hučící obyvatele vesnice:

„Přisahal bych, že do mě dnes v noci vstoupil muž, když jsem spala!“

„Jak máme vědět, že ses nedala dobrovolně?“ vykřikne jiný ničema. Je mrtvý už teď.

„Jak víš, co se stalo, když jsi spala?“ zeptá se přísně Náčelník?

„Protože jsem se vzbudila nahá, i když jsem šla docela jistě spát oblečená! A protože jsem měla vlhká stehna od... od...“ Čeho vlastně? Mužského semene? Mého vlastního lůna? Přece jim teď nepřiznám, že ať se stalo cokoli a s kýmkoli, líbilo se mi to.

Náčelník si vymění několik vět s dnešními hlídači. Vybavím si temně modrá křídla a zářivě modré oči. Ale to přece...

Opět zaslechnu hlas orla. Nemám však čas zvednout k němu zrak. Náčelník vydává rozkazy. Uchopí mne několik rukou. Vlečou mě zpět do mého týpí. Je mezi nimi i Šedá Vrba. Z nějakého záhadného důvodu se usmívá.

Muži prohledávají mé lůžko. Po chvíli jeden z nich zvedá deku, na které spávám. I v přítomném stanu je vidět tmavá skvrna uprostřed tkaniny. Muž podá deku Náčelníkovi, ten si skvrnu chvíli prohlíží a pak k ní přičichne.

„Krev,“ potvrdí okamžitě. „Nemáš zrovna měsíční krvácení?“ otočí se ke mně.

„Nemám!“

„Nemá,“ potvrdí i Šedá Vrba. Ta ženská ví snad všechno!

Náčelník nicméně věří víc Vrbě než mně. Pokyne jí rukou. Stařena ke mně přistoupí, ve tváři pořád ten šťastný výraz.

„Neboj se, holčičko,“ zašeptá a vsune ruku pod příkrývku, kterou mám stále omotanou kolem nahého těla. Ucítím její dotek... tam dole. Naštěstí to trvá jen chvíličku. Žena ruku vytáhne. Všichni, včetně mě, oněmí úžasem. Nikdy jsem mužské sémě neviděla, ale tuším, že modré nejspíš není!

Začíná se mi motat hlava. Jeden z mužů překvapeně ukazuje Náčelníkovi dlouhé, tmavě modré ptačí pero, které našel mezi kožešinami...

Náhle ticho přeruší zvláštní zvuk. Nikdo ho tak dlouho neslyšel, že jej zprvu nemůžeme poznat. Nebo spíše považujeme za nepravděpodobné, že bychom ho měli v nejbližší době slyšet. Nejdříve mě napadá, že jsou to desítky prstů klepající na bizoní kůže

mého týpí. Vzápětí k nám dolehne křik zvenčí. Kupodivu zní vesele a radostně. Dochází mi, že to jsou kapky deště, které bubnují na stěny stanu. Zdálo se slyšet hřmění.

Vybíháme ven. Nacházíme obyvatele vesnice v bláznivém opojení: mladí nebo staří, muži nebo ženy, všichni tancují, poskakují, zdvíhají ruce k nebi a děkují vyšším mocnostem za nenadálý déšť. Podle temně šedé deky, která halí oblohu kam oko dohlédne, tohle nebude zrovna krátká přeháňka. Děti zaklánějí hlavy a snaží se chytat dešťové kapky do úst. Po chvíli se déšť mění v pořádný liják. Provazy vody zkrápí vyprahlou zem i všechno živé. Nikdo se nejde schovat, naopak, všichni nastavují tváře příjemně chladné vodě, aby oblažili tělo i mysl po předlouhém období sucha.

Hřmění se ozývá čím dál blíž. Oblohu bičují namodralé blesky. Nikdy mě bouřka nijak nevzrušovala, ale tohle je opravdu působivá podívaná. Blesky ozařují svět víc než denní světlo. Země se chvěje pod nohama při každém úderu hromu. Připomíná mi to můj sen. Tohle není obyčejná bouřka.

Úsměvy pomalu tuhnou ve tvářích. Ozývají se zděšené výkřiky. Prsty roztřesených rukou míří k nebi. Už to také vidím.

Jeden ohromný mrak se oddělil od ostatních a míří dolů, přímo na nás. Je temně modrý jako půlnoční nebe. Zdá se mi, že má tvar... Ano, ve chvíli, kdy mračny protančí nová vlna blesků, jsem si jistá: je to orel!

Obrovský tvor se snáší z nebes bez jediného mávnutí křídel. Jeho oči září jasně jako hvězdy. Nikdo se neodvažuje ani pohnout. Všichni nevěřicně hledí na bájnou bytost, která vystoupila z mýtů. To on nám

přinesl déšť. Hromový Pták, Bůh bouří. Lidé na něj zírají se směsicí úcty a strachu. Já se nebojím...

Vzpomenu si na svůj sen. Na obětí tmavě modrých křídel, silné paže. Na jeho božskou přítomnost. Na jeho blízkost, po které ve skrytu duše toužím celý život.

„Má nevěsta je stále tady,“ promluví bůh hlasem, který už znám. Přistane na zemi vedle mě. Cítím vůni deště. Kůže po celém těle mě brní. Je to nádherné.

Na okamžik všichni zahlédnou zářivě modré oči a urostlou postavu muže, který mě přivine k sobě. Konečně přišel. Vzápětí se mé nohy odlepují od země a já se nechávám svým manželem odnášet pryč, daleko od lidí, kteří mi poskytli zázemí, dokud jsem nedospěla v ženu. Mám křídla. V mysli mi vytane tvář Šedé Vrby. Poslední vzpomínka, kterou jí věnuji, je plná lásky a vděku.

Teď už chápu, proč jsem nemohla odolat volání Orlich hor. Nebo jsem to byl já, kdo volal? Na tom nesejde. Můj manžel pro mě přišel. Letíme domů.

ilustrace: Irena Lišková

DAVID PALOČKO

David Paločko se narodil v roce 1992 v Praze. Od malička měl vášeň pro fantasy, strašidelné příběhy a literaturu, což ho vedlo k psaní povídek s touto tematikou. Část života strávil na Vysočině, kde nacházel inspiraci ve starých příbězích a okolní přírodě.

První povídky začal psát již na základní škole. Ty se bohužel nedochovaly. Postupně se zaměřil na žánr hororu a fantastiky, inspirován díly slavných autorů jako H. P. Lovecraft, Stephen King či J. R. R. Tolkien. Jeho tvorba se později začala objevovat na You-Tube kanále Dark Sensey jako audio povídky: například Fantasy série Lovci čarodějnic a hororové creepypasty.

Jeho styl je charakterizován atmosférickým popisem, napětím a nečekanými zvraty. Často se zabývá temnými a nadpřirozenými motivy, zkoumáním lidských strachů a nepoznaných aspektů reality.

V současnost žije v Praze, kde i pracuje. Mezi jeho další záliby patří četba a péče o zvířata.

Vzkaz čtenářům:

Vážení čtenáři.

Když jsem dostal možnost připojit se do této antologie za účelem pomoci němým tvářím, nemohl jsem odolat. Tato povídka pojednává sice více o zlu než dobru, ale přesto doufám, že má povídka vám čtenářům přinese potěšení z toho, že přispěli na dobrou věc pro naše čtyřnohé přátele.

Poděkování.

Poděkovat bych chtěl své přítelkyni Hance, která mě při psaní podporuje a pomohla mi tuto povídku dotáhnout do konce.

Další poděkování patří všem, kteří se na tvorbě této antologie podíleli a v neposlední řadě bych chtěl poděkovat vám. Vám čtenářům, kteří koupí této knihy podpoří správnou věc.

Děkuji.

A handwritten signature in dark ink, reading "David Štěpánek". The signature is written in a cursive, flowing style. The first name "David" is written with a large, looped 'D', and the last name "Štěpánek" follows in a similar cursive script. The signature is centered on a light-colored, slightly textured background.

DŮM V BOUŘI

I

Neonově modré světlo blesku ozářilo jinak temnou chodbu prvorepublikového domu. Následný hrom doprovázel zoufalý výkřik ženy, která prchala onou chodbou a se strachem v očích se ohlížela přes rameno po pronásledovateli. Její bosé nohy mokré od deště čvachtaly po červeném koberci s dlouhými vlákny.

Žena zaběhla do ložnice. Zabouchla za sebou dveře a vší silou, kterou v sobě dokázala najít, před ně přitáhla těžkou komodu z masivního dřeva. V tom samém okamžiku, kdy dostala komodu tam, kam chtěla, se dveře otřásly, jak do nich něco narazilo. Zároveň s nárazem se ozvalo zuřivé zavrčení, které se nedalo přesně přirovnat ani k člověku ani ke zvířeti. Žena s leknutím odskočila ode dveří a s rukama přitisknutýma k ústům couvala, dokud nenarazila na protější stěnu ložnice.

Dveře se otřásaly a neustávající řev sílil. Žena se obrátila k oknu, otevřela ho a pokusila se z něj vylézt na okapní svod, po kterém by se dostala ven. Namísto okapní roury nahmatala něco jiného. Něčí ruku. Ta jí silně uchopila za zápěstí a dříve, než stačila vykřiknout, ji neznámý vytáhl z okna do rezonující bouře.

II

Mirek hleděl z okna auta. Lámal si záda na sedadle spolujezdce už dvě hodiny a upřímně byl rád, že konečně dorazili do cíle jejich cesty. Tím byl dům stojící na okraji starého města Králův důl, které leželo v kopcích na Vysočině. Dům stál na konci ulice lemované letitými topoly. Podle nich ulice nesla své jméno: jmenovala se U Topolů.

Mirek nebyl ten typ člověka, který by vyhledával takové domy a osobně dával přednost spíše městským bytům. Jeho přítelkyně Bára zde ale vyrůstala a když se její matka ztratila, neváhal. Vzal si v práci dovolenou a okamžitě se sem vypravili. Nikdo přesně neví, co se s Bářinou matkou stalo. Jako poslední telefonovala na policii a s křikem je prosila o pomoc. Když policie dorazila, byla už pryč. A nikde žádné stopy po zápase nebo něčem podezřelém. Jediné, co bylo zvláštní, byl fakt, že dům byl zamčený zevnitř. Klíče byly dokonce v zámku dveří, které policie musela nakonec vyrazit.

„Co tu pohledáváte?!“ křikl na ně starší muž v sepraných modrých montérkách.

„Vypadněte, nebo zavolám policii!“

„To nebude třeba,“ ohradil se Mirek a dřív, než muž stihl cokoli namítnout, zamávala na něj Bára několika klíči pohupujícími se na blýskajícím kovovém kroužku.

„Nejsme zloději. Dům patřil matce,“ ohradila se Bára. Mirek se při slově *patřil* trochu zarazil. Bylo to poprvé, co se o své matce vyjádřila jako by už nebyla. Mirek o tom po téměř čtrnácti dnech od jejího zmizení nepochyboval, ale Báře to říct nemohl. Naopak se jí stále pokoušel dodávat naději.